

Adrian Musiał

SŁOWOTOK

Adrian Musiał

Słowotok

Wydawnictwo Agrafka 2024

ISBN 978-83-67348-68-3

Spis treści

Moja i twoja	8
Niepatrzenie	9
Winny	10
Pestka wiśni.	11
Bieg do jutra	12
Pożegnanie	13
Ostatnie pożegnanie	14
Spotkanie o świcie	16
Trudna miłość	17
Koncert na orkiestrę	18
Sam ze sobą.	19
Tryptyk codzienności	20
Małeńka miłość.	21
Fikcjorealność.	24
Zawczasu	25
Poetyckie dłuto	26
Bądź cierpliwym rybakiem znad brzegu.	27
Jak Ikar	28
A Ty tylko bądź.	29
Krzyżówka nocy	31
Niepewna pewność	32
Trudna adopcja	33
Żebrak	34
Paradoksylium	35
Cyklon	36

Popioły	38
Kochanka.	39
Wyrok	40
Kiedyś...	41
Muzeum mojego serca	42
Kształt człowieczeństwa.	43
Bukłak	45
Witryna.	46
Wieża Babel	47
Fatamorgana	48
Trudne pytania	49
Uwięziony	50
Nim zapadnie kurtyna	52
Życzenia dla współczesnego człowieka	54
Tylko ona...	55
A ty wciąż...	56
Iluzjonista	57
W teatrze jednego aktora	58
Pajęcza sieć	61
Kruk	62
Więźniowie	63
Abonent poza zasięgiem.	64
Katyńskie brzozy	65
Pielgrzymi	66
Zrodziła go ziemia...	68

Do A.	69
Do Ciebie piszę...	70
Podaj mi swoją dłoń	72
Człowieka szukam	73
Bo Ty jesteś	74
Czekam na mnie	76
(Bez) sensowne poszukiwania	78
Dogłębna penetracja	79
Kucharzem bądź	80
Człowiek imię jego	81
Dyskusja z Haliną.	83
U mnie wciąż spadają liście	84
Przeklęty kawałek papieru.	85
Resztki wszystkiego	86
Czas bez nas	87
Ogień i woda	88
Jałmużna	89
Arytmia.	91
Pod gruszą	92
Węgierka	93
Kłębek	95
Posiadanie	97
Chcę	98

Na początku było słowo... Jedno – najważniejsze, bo stwórcze.
Potem przez nie wszystko się stało, a bez niego nic by nie było, co było.
Dziś otaczają nas miliony słów, które szumią niczym wartka rzeka.
W jej odmętach giną sensy i znaczenia, które porywa prąd – nieubłagany czas.
Mówimy więcej, ale mniej treściwie.
Porozumiewamy się w różnych językach, ale rozumiemy mniej.
Wzbogacamy słowniki, ale ubożeje kultura słowa.
Coraz więcej słów wypełnionych pustą treścią.
Coraz więcej słów, które stały się zakładnikiem popędów i namiętności.
Coraz więcej gorzkich słów, oblanych nieszczerym uśmiechem
i wymuszonymi gestami.
SŁOWOTOK.... Wszechobecny, destrukcyjny, uwodzicielski, otepiający...
Zapraszam do wędrówki po rubieżach słów, do poszukiwania prawdy sensu,
bo tym jest SŁOWOTOK. Osobiste i subiektywne spojrzenie na wartość słów.
Każdy utwór to inne słowo, a może i słowa? Są ukryte w treści, znaczeniu,
interpretacji i w rysunkach – każdy z nich odnosi się do kilku poprzedzających go
wierszy. Przeczytaj, obejrzyj i poszukaj. Niech to będzie twórcze poszukiwanie.

Autor

Moja i twoja

Mówią, że matką jesteś głupich,
jakby mądrość sierotą była.
Mówią, że lepiej cię mieć niż stracić,
żeby cię nie porzucać, choćby było źle,
choćby nie wiem co...

Jeszcze inni mówią, że gorzko smakujesz,
ale i tak trzeba dać ci się pokonać,
bo kto nie ulegnie, ten zginie kilka razy.
Jesteś nieśmiertelna, w końcu umierasz ostatnia,
kiedy nie ma już nic,
kiedy wszystko się wypełniło.

Jesteś sensem, co treści nadaje znaczenie
i tłumaczką języka porażek,
przez co stają się mniej porażające.

Jesteś źródłem siły, która pozwala płynąć wbrew strumieniowi,
czasem też brzytwą, której chwytą się ten co tonie.
Pozwalasz wyjść z zakrętów
i podnieść się po upadku ze szczytu.

Nie wiem czy jesteś jedna, czy jest was więcej,
czy wciąż ta sama, a może już inna,
czy jesteś moja, czy jego, czy jej, czy nasza...

Najważniejsze, że jesteś,
moja i twoja,
dzisiaj i jutro...

Niepatrzenie

Kiedy zamykam oczy obolałe
koniecznością patrzenia,
widzenia tego, co do zobaczenia się nie nadaje,
przenikania aż do drugiego dna,
które dnem jest rzeczywistość,
odczuwam ulgę.

Kiedy zamykam oczy porażone
promieniami pozorów,
rozpalone blaskiem milionów monet, zmęczone
wpatrywaniem się w aureolę tych lepszych,
oślepienie ideałami z pierwszych stron gazet, pożądam
nieprzebranych oceanów mroku.

Kiedy zamykam oczy zamglone
magią obłudy,
zahipnotyzowane pokładami absurdu, rozżarzone
kruchością budowanych życiorysów i oślepte od
ikarowych ambicji,
ślepcem chcę być.

Kiedy zamykam oczy
zaczynam widzieć.

Winy

Winy zarzucanych czynów, skazany na
dożywotnie niezrozumienie,
zamknięty w odlewie własnego ciała, bo może
być niebezpieczny dla otoczenia.

Dowody?

Naiwna wiara w człowieka na wzór i podobieństwo Stwórcy,
element wywrotowy systemu obłudy i pogardy,
nieugięty poszukiwacz prawdy istnienia, demoralizator
domagający się znaczenia słów, popularyzator ideologii
miłości.

Alibi? Brak.

Świadkowie nieprzychylni,
materiał dowodowy przepelniony obojętnością.

Wyrok prawomocny.

Wydany przez nieomyślne mądre głowy.

Pestka wiśni

a w środku ja – mała pestka wiśni
obleczona mięszem ukołyszana
słodczyą

rozpalona promieniem słońca
dojrzewam
zwracając uwagę gapiów
i zakompleksionych zazdrośników

i tylko wiatr zadufany w sobie
nieugięty jest w swej porywczosci trąca
mną raniąc boleśnie
ku uciezce innych

spadam
nie gałęzie
ale ziemia staje się wszystkim

nie jestem już małą pestką w środku wiśni jestem
skamieniałą i bezduszną pestką odrzuconą
i niepotrzebną
strawi mnie czas

Bieg do jutra

Nie wiem czy dotrwam do jutra,
skoro dziś przytłoczone jest bagażem
z wczoraj.

Wstać nie mogę,
bo ktoś zamienił
gramy w kilogramy,
a garstka pięścią się stała.

Wskaźówki uwięzione w tarczy zegara
chcą odliczać sekundy,
ale cofają się... o godziny

A nogi niczym kłębek wełny są,
splatają się same ze sobą, złamane
wczorajszym biegiem do jutra.

Pożegnanie

A kiedy odejdę,
zapłacze po mnie leśna stokrotka
łzami porannej rosy.

Westchnie przez chwilę
kapryśny w uczuciach wiatr,
dla którego NIC jest wszystkim.

W dwóch słowach opowie kruk
ciemności król,
wykrzykując swą złowieszczą opowieść.

Rozpłynę się razem z mgłą
o świcie ostatnim,
kiedy ranne wstaną zorze...

Ostatnie pożegnanie

przyszedeł czas bym
pożegnać się mógł
sam ze sobą

w anielskim orszaku wyprawileł
do świata lepszego tę cząstkę,
co już nigdy moją nie będzie

odeszła, niespodziewanie
i wcale nie proszona
wydzierając sens istnienia

umarła
bez możliwości zmartwychwstania
skatowana przez projekcje, które
stały się zabójczą mgłą,
oddech nie miał szans

stają więc odarty
z kulawą nogą
potykając się o własne myśli
nad krawędzią grobu

przyszedeł czas pożegnać się sam
ze sobą
ostatnie pożegnanie

